

koude, natte doeken op zijn enkel gelegd. Hij zag zich weer op het armoedig zoldervertrekje zitten met het rechterbeen op een stoel, en zij bezig hem te helpen. Daarvoor had hij haar vijftig francs beloofd van zijn handgeld. En nu . . . als hij terugkwam . . . dan had ze niets — dat wist hij veel te goed — niets dan verdriet van hem . . . „Vervloekte poot!” kreunde hij, aan een telegraafpaal leunende, en den voet een oogenblik in de hand houdend. Dan weer verder.

Als hij terugkwam . . . Hij begon kreupel te loopen, en zijn gang vertraagde. Een twintig pas verder begon hij terweerszijde van den weg een verhooging te zien. En heel uit de verte vóór hem uit kwam een dof geluid, een dreuning. De verhoogingen bleken bij nader komen de hardsteenen borstweringen van een viaduct te zijn. Nu eerst bespeurde hij plotseling, dat hij op een helling liep: de weg steeg bijna onmerkbaar. Het land naast de baan was allengs weggezonden, veel donkerder dan eerst. Sterker hoorde hij het gesuis van den wind, bij het naderen van de viaduct. Naast zich zag hij het heen en weer bewegen van donkere massa's, zwiepende boomkruinen. En het gedreun werd sterker. Vóór hem, maar op een niet te bepalen afstand, bespeurde hij een licht, een schel licht — heel ver. Hij leunde eerst, in een hoestbui, tegen het hardsteen, en staarde dan strak de baan op naar het licht in de verte. Het verdubbelde zich eensklaps: er kwam een trein aan met woest geraas. Toen de twee lichten heel duidelijk zichtbaar werden, verminderde het gedreun zoozeer, dat het hem een oogenblik voorkwam of de trein stilstond. Maar de afstand tusschen de beide lichten werd steeds grooter, hun gloed steeds scheller. Zij naderden in vliegende vaart als twee groote vurige oogen. Nu begon het geraas ook weer sterker en sterker. De bodem trilde onder de dreuning. De lichten waren op dertig—twintig—tien pas afstands, en hij zag ook geflikker van koper. 't Vloog recht op hem toe. In dollen schrik sloeg hij eensklaps beide handen om den rand der borstwering, dook ineen en . . . snuivend en donderend stoof de trein achter hem de viaduct over. Alles daverde. Schichtig zag hij om en greep, toen de trein in zijn volle lengte voorbij was, naar zijn hoed, die dreigde weg te vliegen in de warrelende luchtzuiging.

Half bedwelmd door het helsche leven staarde hij het wegsnellende gevaarte een oogenblik na. Had hij zich niet bijtijds vastgegrepen, zeker zou hij achterover getuimeld en onder de wielen geraakt zijn. Dat besepte hij thans levendig, en hij rilde. Hij was dus den dood ontsnapt. Den dood, . . . zucht tot zelfbehoud had hem instinktmatig doen handelen, anders . . . Anders lag hij nu verminkt daar tusschen of naast de rails. Dan was hij „er uit” geweest. Hij lachte even, hardop. Eigenlijk een geluk als hij er met goed fatsoen „uit” was. Niemand zou hem missen.

Zoo soezend, sukkelde hij weer den weg op, altijd in de richting van het Zuiden.

Neen, daar was nu letterlijk niemand, die om hem treuren zou. Rosalie misschien! . . .